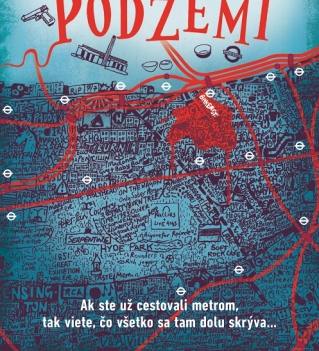

BEN AARONOVITCH

ŠEPOT V PODZEMÍ

Ak ste už cestovali metrom,
tak viete, čo všetko sa tam dolu skrýva...

ŠEPOT V PODZEMÍ

BEN AARONOVITCH

ŠEPOT V PODZEMÍ

Z angličtiny preložila
OLGA KRALOVIČOVÁ

slovart

Copyright © 2012 by Ben Aaronovitch
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023
Translation © Oľga Kralovičová 2023
Design © www.patrickknowlesdesign.com

ISBN 978-80-556-6054-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Na pamiatku Blaka Snydera (1957 – 2009),
ktorý zachránil nielen mačku, ale aj spisovateľa,
hypotéku a kariéru.*

Keď sa triasli od strachu, hovoril som im:
„Aká je vaša úbohá kniha,
alebo dotyk špičky Feidiovho dláta,
vdaka čomu mramor môže vyzerat'
popri tejto našej oblude, ktorá večnosť ležala
v hĺbkach snívajúcej zeme,
až kým sme ju nevyťahli s radosťou a výkrikmi
a zrodila sa pod kladivom?“

„Lokomotíva“ Alexander Anderson

Nedela

1

Tufnell Park

V lete som urobil chybu, keď som mame povedal, čím sa žijím. Nie, že som policajt, to, pravdaže, vedela, lebo bola na mojej promócií v Hendone, ale to, že pracujem pre oddelenie metropolitnej polície, ktoré má dočinenia s nadprirodzenými javmi. V hlave si to preložila tak, že som lovec čarodejníč, čo je fajn, lebo mama, ako väčšina ľudí zo západnej Afriky, považuje lov čarodejníč za úctyhodnejšie povolanie, než byť policajtom. V neočakávanom výbuchu materskej pýchy opisovala moju novú kariéru všetkým svojim kamarátkam a príbuzným, pričom táto skupina podľa mojich odhadov predstavovala pri najmenšom dvadsať percent príslušníkov sierraleonskej prisťahovaleckej komunity v Spojenom kráľovstve. Patril medzi nich aj Alfred Kamara, ktorý býval na rovnakom sídlisku ako mama, a jeho trinásťročná dcéra Abigail. Tá v poslednú nedeľu pred Vianocami dospela k záveru, že sa k nim musím prísť pozrieť, vraj našla ducha. Mamu otravovala tak dlho, až nakonkon kapitulovala a zavolała mi na mobil.

Veľmi ma tým nepotešila, lebo nedeľa je jeden z mála dní, keď ráno netrénujem na strelnici, a plánoval som si chvíľu poležať a potom ísť pozerať futbal do krčmy.

„Tak, kde je ten duch?“ prihovoril som sa Abigail, keď mi otvorila.

„Ako to, že ste dvaja?“ čudovala sa drobná chudá miešanka so svetlou kožou, čo v zime nadobudla žltkastý odtieň.

„Toto je moja kolegyňa Lesley Mayová,“ povedal som.

Abigail si Lesley podozrievavo prezerala.

„Prečo máte masku?“

„Pretože mi odpadla tvár.“

Abigail nad tým chvíľu uvažovala a potom prikývla.

„Okej.“

„Kde ho máš?“ spýtal som sa.

„V škole.“

„Tak ideme,“ zavelil som.

„Čo? Teraz?“ žasla. „Veď mrzne.“

„To vieme,“ prikývol som. Bol to jeden z tých pochmúrnych sivých zimných dní, keď si zlomyselný studený vietor vytrvalo nachádza cestu do každej škáry vášho oblečenia. „Tak ideš, alebo nie?“

Venovala mi typický nepriateľský pohľad pubertiačky, ale nebol som ani jej matka, ani učiteľ. Nechcel som od nej, aby niečo robila, chcel som ísť domov a sledovať futbal.

„Ako chceš,“ pokrčil som plecom a zvrtol sa.

„Počkajte,“ zastavila nás. „Hneď prídem.“

Keď som sa otočil, zabuchla mi dvere pred nosom.

„Ani nás nepozvala dnu,“ poznamenala Lesley. Tým, že vás niekto nepozve dnu, zaškrtáva políčko podozrivého správania na tikete binga, ktorý každý policajt nosí v hlave a ktoré obsahuje aj políčko označujúce „príliš bojového psa“ a prirýchle predloženie alibi. Keď si všetky tieto políčka zaškrtnete, vyhráte bezplatnú návštevu miestnej policajnej stanice.

„Je nedeľa ráno,“ povedal som. „Jej tatko je asi ešte v posteli.“

Rozhodli sme sa počkať dole v aute, kde sme si krátili čas prehrabávaním sa v rôznych obaloch a vrecúškach s jedlom na sledovačky, čo sa tam za rok nahromadili. Objavili sme celú rolku tvrdých ovocných cukríkov a Lesley ma práve donútila otočiť sa, aby si mohla nadvihnúť masku a jeden zjesť, keď nám Abigail zaťukala na okno.

Abigail, rovnako ako ja, zdedila vlasy po tom nesprávnom rodičovi, ale keďže som bol chalan, vlasy mi jednoducho oholili na ježka, ale ju tatko vláčil po kaderníckych salónoch, príbuzných a nadšených susedoch v snahe skrotiť ich. Keď jej ich rozpletali, zapletali alebo žehlili, neustále hundrala a ošivala sa, ale tatko bol pevne rozhodnutý, že ho jeho dieťa nebude na verejnosti zahanbovať. To všetko však skončilo, keď dovŕšila jedenásť rokov a pokojne oznámila, že na rýchlej predvoľbe na mobile má aj linku detskej dôvery a ten, kto sa k nej priblíži s chemickými narovnávačmi, žehličkou alebo sa jej, nedajbože, pokúsi vlasy predĺžiť, bude musieť svoje konanie vysvetľovať sociálke. Od tej chvíle si zväčšujúce sa afro sťahovala na zátylku do drdola. Bol priveľký a nevopchal sa jej pod kapucňu ružovej zimnej bundy, takže nosila o niekoľko čísel väčšiu rastafariánsku čiapku, v ktorej stelesňovala rasistický stereotyp zo sedemdesiatych rokov. Moja mama hovorievala, že tie vlasy sú škandál, ale ja som si všimol, že jej vďaka tej čiapke nemrholí do tváre.

„Čo máš s Jaguárom?“ spýtala sa ma, keď som ju pustil na zadné sedadlo.

Môj šéf má skutočný Jaguár MK2 s 3,8 litrovým motorom, čo sa stal súčasťou miestneho folklóru, lebo som ho občas zaparkoval na sídlisku. Veterána značky Jaguár považovali za suprový aj deti internetovej generácie, zatiaľ čo jasnooran-

žový Focus ST, v ktorom som momentálne jazdil, bol len ďalšia Fordka, akých tu bolo plno.

„Zakázali mu ho,“ povedala Lesley. „Kým nezloží dodatočnú vodičskú skúšku.“

„To preto, že si skončil so sanitkou v rieke?“ vyzvedala Abigail.

„Ja som s ňou neskončil v rieke.“ Vyšli sme na Leighton Road a opäť som sa vrátil k tomu duchovi. „Kde je tá škola?“

„Nie je priamo v škole,“ upozornila ma. „Ale pod ňou – kde vedú železničné koľajnice. A je to chlap.“

Škola, o ktorej hovorila, bola miestna Všeobecná základka alebo, ako by ma opravil Nightingale, miestna Všeobecná základná škola Acland Burghley, kde získavali vzdelanie nespočetné generácie obyvateľov z peckwaterského sídliska vrátane mňa a Abigail. Či v poradí, aké Nightingale považuje za správne, Abigail a mňa. Hovorím nespočetné, ale postavili ju koncom šesťdesiatych rokov, takže v skutočnosti mohli byť tie generácie maximálne štyri.

Nachádzala sa v tretine kopca Dartmouth Park Hill a očividne ju navrhol nejaký nadšený obdivovateľ Alberta Speera, najmä jeho neskorej práce na monumentálnom opevnení Atlantického valu. Škola s tromi vežami a mohutnými betónovými stenami mohla pokojne dominovať strategickej päťramennej križovatke v Tufnell Parku a zabrániť akejkoľvek rýchlej operačnej jednotke islingtonskej ľahkej pechoty v postupe po hlavnej ceste.

Voľné parkovacie miesto som našiel na Ingestre Road za školským areálom. S vrzgotom sme kráčali k pešej lávke za školou vedúcej ponad železničnú trať.

Boli tam dva páry koľajníc, tie na južnej strane sa ponárali do brázdy asi o dva metre nižšej než koľajnice na sever-

nej strane. To znamenalo, že na starej lávke sme museli zdo-
lať dve samostatné klzké schodiská a až potom sme mohli
nakuknúť cez drôtený plot.

Školské ihrisko a telocvičňa boli postavené na betónovej
plošine, ktorá premostovala obe trate. Z lávky a v súlade s cel-
kovým vzhľadom tohto miesta vyzerali takmer ako vchod do
dvoch ponorkových krytov.

„Sem dole,“ ukázala do ľavého tunela Abigail.

„Ty si zliezla na koľajnice?“ spýtala sa Lesley.

„Dávala som pozor.“

Lesley nebola dva razy nadšená a ani ja nie. Železnice za-
bývajú. Šesťdesiat ľudí ročne skončí svoj život na koľajniciach
– jediné pozitívum je, že v tom prípade prechádzajú do kom-
petencie Britskej dopravnej polície a prestávajú byť môj prob-
lém.

Prv než patrične vyškolený policajt urobí niečo také hlúpe
ako napríklad to, že vstúpi na železničné koľaje, musí vyhod-
notiť riziká. V súlade s predpismi by som mal zavolať BDP,
nech pošlú bezpečnostný pátrací tím, čo by mohol alebo ne-
musel uzatvoriť danú trať a vykonať ďalšie preventívne opatren-
nia, ktoré by nám umožnili pátrať po duchovi. Keby sme BDP
nezavolali a Abigail by sa niečo stalo, mohol by som sa rozlú-
čiť s kariérou a vzhľadom na to, že jej otec je staromódny zá-
padoafrický patriarcha, tak aj so životom.

Keby sme však BDP zavolali, nastal by problém s vysvetľo-
vaním, po čom pátram, a vysmiali by sa mi. Ako to majú mladí
muži odjakživa v povahe, dal som prednosť riziku smrti pred
ponížením.

Lesley navrhla, aby sme sa aspoň pozreli na cestovný po-
riadok.

„Je nedeľa,“ skonštatovala Abigail. „Celý deň prebiehajú nejaké technické práce.“

„Ako to vieš?“ spýtala sa Lesley.

„Lebo som si to overila. Prečo vám odpadla tvár?“

„Pretože som priveľmi otvárala ústa,“ povedala Lesley.

„Ako sa dostaneme dole?“ ozval som sa.

Po oboch stranách trate boli na lacnej železničnej pôde postavené sídliská. Na severnej strane za vežiakom z päťdesiatych rokov bolo premáčané trávnaté priestranstvo lemované kríkmi a za nimi drôtený plot. Tunel v kroví, veľkosťou tak pre dieťa, viedol k otvoru v plote a koľajniciam za ním.

Čupli sme si a vydali sa cezeň za Abigail. Lesley sa chichotala, keď mi do tváre švihli dva mokré konáre. Zastavila sa, aby si prezrela dieru v plote.

„Nie je vystrihaná,“ vyhlásila. „Zdá sa mi vydratá – možno od líšok.“

Pri plote bola hrbka mokrých vrecúšok od čipsov a prázdnych plechoviek od koly, ktoré dažďová voda priplavila k plotu. Lesley ich odhrnula špičkou topánky.

„Feťáci toto miesto zatiaľ neobjavili. Nie sú tu žiadne ihly.“ Pozrela sa na Abigail. „Ako si o tej diere vedela?“

„Vidieť ju z lávky.“

Držali sme sa čo najďalej od trate a zamierili popod lávku k betónovému ústiu tunela pod školou. Steny boli počmárané grafitmi. Písmená starostlivo nasprejované vyblednutými základnými farbami prekryli narýchlo nasprejované alebo namaľované tagy. Myslím, že aj napriek niekoľkým svastikám by to tu na admirála Dönitza neurobilo veľký dojem.

Aspoň nám nemrholilo na hlavy. Bolo tam cítiť moč, ale zapáchal štiplavejšie ako ľudský – usúdil som, že je pravde-

podobne líščí. Široký tunel s plochým stropom a betónovými stenami pôsobil ako opustené skladisko.

„Kde to bolo?“ pozrel som na Abigail.

„V strede, tam, kde je tma,“ odpovedala.

No jasné, pomyslel som si.

Lesley sa Abigail spýtala, prečo tam vôbec liezla.

„Chcela som vidieť Rokfortský expres. Ale nie ten skutočný,“ dodala rýchlo. Ten je predsa vymyslený, no nie? Takže je jasné, že to nie je skutočný Rokfortský expres. No jej kamarátka Kara, čo býva v byte s výhľadom na trať, hovorila, že občas tam vídava parnú lokomotívu – lebo tak sa to volá, však –, o ktorej si myslela, že ju použili ako Rokfortský expres.

„Viete, ten vo filmoch.“

„A z lávky sa to nedalo sledovať?“

„Prechádza strašne rýchlo. Musím spočítať kolesá, lebo vo filmoch je to GWR 4900 triedy 5972, čo znamená usporiadanie 4-6-0.“

„Nevedel som, že si milovníčka vlakov,“ prehodil som.

„Nie som,“ buchla ma do ruky. „Takí zbierajú len čísla, no tu šlo o overenie teórie.“

„Videla si ten vlak?“ pozrela sa na ňu Lesley.

„Nie. Ale videla som ducha. Preto som zháňala Petra.“

Spýtal som sa jej, kde toho ducha videla, a ukázala nám čiary, čo tam nakreslila kriedou.

„A si si istá, že sa to objavilo tu?“ zamračil som sa.

„Bol to muž, stále ti to hovorím.“

„No teraz tu nie je.“

„Jasné, že nie. Keby tu bol stále, už by ho nahlásil aj niekto iný.“

To bola dobrá námietka. Povedal som si, že po návrate do Pavilónu musím prezrieť hlásenia. Pri všeobecnej knižnici som

našiel služobnú miestnosť s kartotékami plnými papierov z obdobia pred druhou svetovou vojnou. Boli medzi nimi aj zošity s množstvom ručne písaných záznamov o pozorovaní duchov. Usúdil som, že pátranie po duchoch bolo obľúbenou činnosťou dospievajúcich budúcich čarodejníkov.

„Odfotila si si ho?“ spýtala sa Lesley.

„Telefón a všetky ostatné veci som mala pripravené na vlak,“ povedala Abigail. „Kým mi doplo, že by som ho mala odfotiť, bol preč.“

„Cítiš niečo?“ pozrela sa na mňa Lesley.

Keď som prešiel na miesto, kde stál duch, pocítil som chlad, závan butánu prekrývajúci líščí moč aj mokrý betón, niečo ako chichot kresleného psa Muttleyho a dutý hrdelný hrmot skutočne veľkej dieselovej lokomotívy.

Mágia zanecháva stopy. Odborný výraz je *vestigia*. Najlepšie ich absorbuje kameň a najslabšie živé bytosti. Betón je skoro rovnako dobrý ako kameň, ale aj tak môžu byť stopy slabé a takmer neodlíšiteľné od vašej vlastnej fantázie. Ak chcete praktikovať mágiu, základnou schopnosťou je naučiť sa rozlišovať, čo je čo. Chlad mohlo spôsobiť počasie a ten chichot, či už bol skutočný, alebo to bola len fantázia, mal pôvod u Abigail. Zápach propán-butánu a rachotenie lokomotívy naznačovali dobre známu tragédiu.

„Tak čo?“ spýtala sa Lesley. Vo *vestigiach* som šikovnejší ako ona a nielen preto, že som učňom dlhšie.

„Niečo tu je. Nechceš rozsvietiť?“

Lesley vytiahla batériu z mobilu a povedala Abigail, aby urobila to isté.

„Pripojená batéria môže zničiť čip,“ vysvetlil som, keď zaváhala. „No ak to nechceš urobiť, nemusíš. Je to tvoj mobil.“

Napokon vytiahla vlašajší model Ericssonu, skúseným pohybom ho otvorila a vybrala baterku. Kývol som Lesley – môj mobil mal manuálny vypínač, čo mi nainštaloval bratranec, ktorý odblokováva mobily už od dvanástich.

Lesley natiahla ruku, vyslovila kúzelné slovo a vytvorila svetelnú guľu veľkosti golfovej loptičky. Vznášala sa jej nad otvorenou dlaňou. Tým kúzlým slovíčkom bolo v tomto prípade *lux* a hovorovo sa kúzlo nazýva *pseudosvetlo* – je to prvé kúzlo, ktoré sa človek naučí. Z Lesleinho pseudosvetla sa šírila perleťová žiara vrhajúca tieň na betónové steny.

„Pána!“ zvolala Abigail. „Vy fakt viete čarovať.“

„Tam je,“ ukázala prstom Lesley.

Pri stene sa zjavil nejaký mladík. Beloch, mohol mať tak asi dvadsať a neprirodzene blondavé vlasy mal tužidlom vyčesané do ostrých bodlín. Mal lacné biele tenisky, džínsy a krátky pracovný kabát. Práve starostlivo sprejoval oblúk. Sykot spreja bolo sotva počuť, nikde nebola ani stopa po čerstvom grafiti. Keď prerušil prácu a zatriasol nádobkou, ozval sa iba tlmený rachot.

Lesleino pseudosvetlo pohasínalo a červenelo.

„Trochu pridaj,“ povedal som jej.

Sústredila sa a pseudosvetlo sa opäť rozžiarilo, no potom zase pohaslo. Syčanie znelo odrazu silnejšie, zbadal som už aj to, čo mladík kreslí. Nebol to žiaden troškár – napísal vetu začínajúcu už pri vchode do tunela.

„Buďte šľachetní ku...“ čítala Abigail. „Čo to má znamenať?“

Priložil som si prsty k perám a rýchlo pozrel na Lesley. Naklonila hlavu, aby mi dala najavo, že v prípade potreby udrží kúzlo aj celý deň – niežeby som jej to dovolil. Vytiahol som štandardný policajný zápisník a pripravil si pero.

„Prepáčte,“ povedal som svojím najdokonalejším policajným hlasom. „Mohli by sme sa porozprávať?“ V Hendone tento hlas dokonca vyučujú. Cieľom je dosiahnuť tón, čo prenikne cez alkoholický opar, agresivitu alebo prípadný pocit viny, v ktorom sa môže dotýčný občan zmietat’.

Mladík mi nevenoval pozornosť. Z vrecka kabáta si vytiahol druhý sprej a začal tieňovať okraje veľkého K. Skúsil som to ešte dva razy, ale zdalo sa, že sa sústreďuje len na dokončenie slova KAŽDÉMU.

„Hej, zlato!“ zvolala Lesley. „Odlož to, otoč sa a rozprávaj sa s nami.“

Sýčanie prestalo, mladík si vložil spreje späť do vreciek a otočil sa. Mal bledú hranatú tvár a oči skryté pod tónovaný-mi okuliarmi v štýle Ozzyho Osbournu.

„Mám prácu,“ odvrkol.

„To vidíme,“ odpovedal som a ukázal mu policajný preukaz. „Ako sa voláš?“

„Macky. Mám prácu.“ A otočil sa k stene.

„Čo to robíš?“ spýtala sa Lesley.

„Robím svet lepším.“

„Je to duch,“ šepla Abigail neveriacky.

„Sama si nás k nemu priviedla,“ povedal som.

„Áno, ale keď som ho videla, bol bezvýraznejší,“ namietla. „Oveľa bezvýraznejší.“

Vysvetlil som jej, že ho vyživuje mágia, čo vytvára Lesley. To viedlo k otázke, ktorej sa vždy desím.

„A čo je to teda tá mágia?“ vyzvedala Abigail.

„Netušíme. Nie je to žiadna forma elektromagnetického žiarenia. To jediné viem.“

„Možno sú to mozgové vlny,“ nadhodila.

„To asi nie, pretože tie by boli elektrochemické, a keby ti vychádzali z hlavy, prejavili by sa aj nejako fyzicky.“ Takže to skrátka pripíšeme pôsobeniu vílieho prachu alebo kvantovému prepleteniu, čo je to isté, čo vílí prach, len je v tom slovo kvantový.

„Porozprávame sa s tým chlapom alebo nie?“ spýtala sa Lesley. „Lebo inak to nechám zhasnúť.“ Pseudosvetlo jej poskočilo nad dlaňou.

„Hej, Macky!“ zvolal som. „Na slovíčko.“

Otočil sa od svojho diela – práve dokončoval tieňovanie písmena U v slove KAŽDĚMU.

„Nemám čas. Robím svet lepším.“

„A ako to plánuješ dosiahnuť?“

Macky spokojne dopísal písmeno U a odstúpil, aby sa pokochal svojím výtvorom. Všetci sme si dávali pozor, aby sme stáli čo najďalej od koľajníc, ale Macky buď riskoval, alebo, čo bolo pravdepodobnejšie, na ne zabudol. Všimol som si, ako Abigail naznačila perami *doriti*, keď si uvedomila, čo bude nasledovať.

„Pretože,“ začal Macky a vtom doňho vrazil ten prízračný vlak.

Prehnal sa okolo nás neviditeľný a tichý, iba so závanom horúčavy a zápachom nafty. Mackyho odhodilo z koľajníc, bezvládne pristál tesne pod písmenom A v slove ŠLACHETNÍ. Ozval sa chrapot a asi dve sekundy sa mu triasla noha. Potom znehybnel. Vzápätí zmizol a s ním aj jeho grafiti.

„Už ho môžem zhasnúť?“ spýtala sa Lesley. Pseudosvetlo zostávalo slabé – Macky z neho stále odčerpával energiu.

„Ešte chvíľku,“ povedal som.

Počul som tichý rachot, a keď som sa obzrel k ústiu tuneľa, zbadal som priehľadnú postavu, ktorá začala sprejovať obrys buclátého písmena B.

Cyklický, napísal som si do zápisníka, *opakujúci sa – neživý?*

Naznačil som Lesley, že môže zhasnúť pseudosvetlo, a Macky zmizol. Abigail sa opatrne pritisla k stene a prizerala sa, ako sme s Lesley rýchlo skúmali pás zeme pri trati. Na polceste ku vchodu som z piesku a podkladového štrku vytiahol zaprášené polámané zvyšky Mackyho okuliarov. Podržal som ich a zavrel oči. Pokiaľ ide o *vestigia*, kov aj sklo sú nevyspytateľné, no napriek tomu som zachytil slabý náznak niekoľkých taktov sóla na elektrickú gitaru.

K okuliarom som si urobil poznámku – fyzické potvrdenie o existencii ducha – a premýšľal som, či si ich mám vziať domov. Bude mať na ducha nejaký vplyv, keď z miesta odnesieme niečo, čo je jeho neoddeliteľnou súčasťou? A ak to ducha poškodí alebo zničí, záleží na tom? Je duch osoba?

Zo všeobecnej knižnice som neprečítal ani desať percent kníh o duchoch. Vlastne, väčšinou čítam iba učebnice, čo mi zadáva Nightingale, a publikácie ako Wolfe a Polidori, na ktoré natrafím pri vyšetrovaní. No z toho, čo som prečítal, je zrejmé, že postoje oficiálnych čarodějníkov k duchom sa časom menili.

Sir Isaac Newton, zakladateľ modernej mágie, ich podľa všetkého považoval za nepríjemné odpútanie od krásy jeho pekného čistého vesmíru. V sedemnástom storočí existovali horúčkovité snahy klasifikovať ich rovnako ako rastliny či živočíchy a v dobe osvietenstva sa viedli mnohé vážne diskusie o slobodnej vôli. Viktoriáni sa precízne delili na tých, ktorí duchov považovali za duše, čo treba spasiť, a tých, ktorí ich vnímali ako určitú formu duchovného znečistenia, ktorej sa treba zbaviť – pomocou exorcizmu. V tridsiatych rokoch devätnásteho storočia, keď sa objavila relativita a kvantová teória, aby rozhegali kožené čalúnenie Pavilónu, boli špekulácie búrlivej-

šie a niektorí ľudia sa úbohých starých duchov chopili ako vhodných testovacích subjektov pre všemožné magické experimenty. Panovala všeobecná zhoda, že sú sotva viac ako gramofónové záznamy minulých životov, a preto sa tešili rovnakému etickému statusu ako vínne mušky v genetickom laboratóriu.

Spýtal som sa na to Nightingala, lebo bol pri tom, ale odpovedal mi, že v tých časoch netrávil v Pavilóne veľa času. Vraj sa pohyboval po impériu a aj mimo neho. Vyzvedal som, čo robil.

„Spomínam si, že som písal množstvo hlásení, ale nikdy som si nebol celkom istý, aký mali účel.“

Nemyslel som si, že sú to duše, ale kým nezistím, čo sú zač, radšej sa budem držať etického správania. V mieste, ktoré Abigail označila, som odhrnul štrk, vyhlúbil jamku a okuliare zahrabal. Poznačil som si čas a miesto s tým, že v Pavilóne to prepíšem do protokolu. Lesley zaznamenala, kde sa nachádzala diera v plote, ale Britskú dopravnú políciu som zavolať ja, keďže Lesley bola oficiálne na nemocenskej.

Abigail sme kúpili Twix a kolu a musela nám sľúbiť, že sa už k trati nepriblíži, bez ohľadu na Rokfortský expres. Dúfal som, že Mackyho koniec ju od ďalších návštev tunela odradil. Vysadili sme ju doma a vydali sa na Russell Square.

„Ten kabát jej bol dosť malý,“ podotkla Lesley. „A ktorú pubertiačku zaujímajú parné vlaky?“

„Myslíš, že u nich doma nie je niečo v poriadku?“ spýtal som sa. „Mama nikdy nič nespomínala.“

Lesley si strčila ukazovák pod dolný okraj masky a poškriabala sa.

„Došľaka, vôbec to nie je hypoalergénne.“

„Môžeš si ju zložiť,“ navrhol som. „Už sme skoro tam.“

„Myslím, že by si to mal nahlásiť sociálke.“

„Rátala si minúty?“

„Iba preto, že je príbuzná,“ namietla, „to neznamená, že jej urobíš nejakú láskavosť, keď budeš ten problém ignorovať.“

„Porozprávam sa s jej mamou,“ ubezpečil som ju. „Koľko to bolo minút?“

„Päť.“

„Skôr desať.“

Lesley má na mágiu určený denný limit. Jedna z podmienok doktora Walida, keď jej schválil učňovský pomer. Navyše si musí viesť záznamy, akým magickým aktivitám sa venuje, a raz týždenne sa dostaviť do univerzitnej nemocnice a strčiť hlavu do magnetickej rezonancie, aby jej doktor Walid mohol skontrolovať mozog, či nevykazuje nejaké poškodenie, ktoré by bolo príznakom hyperthumaturgického rozkladu. Cena za prehnané uplatňovanie mágie je ťažká mŕtvica, pokiaľ máte šťastie, alebo smrteľná aneuryzma mozgovej tepny, ak ho nemáte. Fakt, že pred nástupom magnetickej rezonancie bývala prvým príznakom nadmerného používania mágie náhla smrť, je jednou z mnohých príčin, prečo sa nikdy nestala obľúbeným koníčkom.

„Päť minút,“ odsekla Lesley.

Urobili sme kompromis a zapísali šesť.

Detektív inšpektor Thomas Nightingale je môj šéf, nadriadený a majster – pripomínam, že čisto v učiteľsko-študentskom zmysle toho slova – a v nedeľu si zvyčajne doprajeme spoločnú skorú večeru v takzvanej súkromnej jedálni. Nightingale je o trošičku nižší ako ja, je štíhly, má hnedé vlasy, sivé oči a vyzerá na štyridsať, ale je oveľa, oveľa starší. Hoci sa na večeru bežne neprezlieka, mám pocit, že sa brzdí iba zo zdvorilosti voči mne.

Mali sme bravčové so slivkovou omáčkou, hoci Molly z nejakého dôvodu usúdila, že ideálnou prílohou bude yorkshirský puding s restovanou karamelizovanou kapustou. Lesley sa ako zvyčajne rozhodla jesť vo svojej izbe – nevyčítam jej to; zjesť dôstojne yorkshirský puding nie je žiadna zábava.

„Na zajtra som vám pripravil menší výlet na vidiek,“ oznámil mi Nightingale.

„Áno?“ začudoval som sa. „Kam to bude tentoraz?“

„Do Henley nad Temžou.“

„Čo je v Henley?“ zaujímal som sa.

„Možno jeden krokodílík,“ odvetil. „Profesor Postmartin trochu pátral a odhalil niekoľko ďalších členov.“

„Každý chce byť detektív,“ utrúsil som.

Hoci Postmartin, správca archívu a starý oxfordský harcovník, sa dokonale hodil na vyhľadávanie študentov, ktorí mohli podľa nás získať ilegálnu výuku mágie. Prinajmenšom dvaja z nich dosiahli hodnotu ničomných čarodejníkov. Jeden bol aktívny v šesťdesiatych rokoch a druhý sa činil teraz a v lete sa ma pokúsil zhodiť zo strechy. Boli sme vo výške piatich poschodí, takže som to bral dosť osobne.

„Som presvedčený, že Postmartin sa vždy považoval za amatérského špióna,“ povedal Nightingale. „Najmä pokiaľ ide o zhromažďovanie univerzitných klebiet. Myslí si, že jedného objavil v Henley a druhý býva v našom krásnom meste – dokonca priamo v Barbicane. Chcem, aby ste zajtra zašli do Henley, trochu tam snorili a zistili, či je praktik. Postup poznáte. Ja s Lesley navštívime toho druhého.“

Posledným zvyškom yorkshirského pudingu som vytrel slivkovú omáčku.

„Henley je trochu mimo môjho rajónu,“ skonštatoval som.

„O to väčší dôvod rozšíriť si obzory,“ odvetil. „Napadlo mi, že by ste to mohli spojiť s „pastoračnou“ návštevou Beverley Brookovej. Myslím, že býva na tamojšom úseku Temže.“

Na Temži alebo v nej? pomyslel som si.

„Tak to by som rád,“ prikývol som.

„Myslel som si to.“

Z nejakého nevysvetliteľného dôvodu metropolitná polícia nemá štandardizovaný formulár pre duchov, takže som ho musel narýchlo zlepiť v Exceli. Za starých dobrých čias mala každá policajná stanica triediča – referenta, ktorého úlohou bolo spravovať škatule s kartotečnými lístkami s informáciami o miestnych zločincoch, starých prípadoch, klebetách a všetkom ostatnom, čo by mohlo uniformovaným bojovníkom za spravodlivosť dovoliť vykpnúť tie správne dvere. Alebo pri najmenšom dvere v správnej štvrti. Hendonská akadémia si dodnes zachovala kanceláriu triediča. Je to zaprášená miestnosť od podlahy po strop zahádzaná kartotékami. Tú miestnosť ukazujú kadetom a šeptom im vykladajú o dávnych časoch minulého storočia, keď sa všetky informácie zapisovali na lístky. V súčasnosti, pokiaľ máte prístupové práva, sa cez terminál AWARE prihlásite do CRISU, kde sú protokoly zo zločinov, do Crimintu, ak hľadáte záznamy kriminálnej spravodajskej služby, NCALT, ak sa zaujímate o výcvikové programy, alebo do MERLIN-u, ten sa zaoberá zločinmi, kde boli páchatelmi alebo obeťami deti. Potrebné informácie získate v priebehu niekoľkých sekúnd.

Pavilón ako oficiálny archív materiálov, o ktorých žiadny správne uvažujúci policajt nechce rozprávať, rozhodne nepustí, aby sa voľne potulovali v elektronickom registračnom

systéme, kde by sa k nim mohol dostať len tak hocikto alebo novinár z Daily Mailu, získava svoje informácie po starom – ústne. Väčšina z nich končí u Nightingala, ten ich zapisuje – musím dodať, že krasopisne – na papier a ja ich potom zaraďím do kartotéky. Základné údaje zapíšem na lístok formátu 12 x 8 centimetrov, ktorý patrí do príslušného oddelenia lístkového katalógu všeobecnej knižnice.

Ja, na rozdiel od Nightingala, píšem hlásenia na notebooku v tabuľkovom programe, vytlačím ich a založím do knižnice. Odhadujem, že vo všeobecnej knižnici je približne tritisíc zložíek, ak nepočítam knihy so záznamami o pozorovaní duchov z tridsiatych rokov minulého storočia, ktoré zostali nespracované. Jedného dňa by som ich chcel všetky previesť do databázy – možno tak, že naučím Molly písať na stroji.

Keď som dokončil papierovanie, polhodinku, maximum, čo som bol schopný zvládnuť, som venoval Plínioví staršiemu, ktorý si vydobyl večnú slávu napísaním prvej encyklopédie a tým, že sa plavil až príliš blízko Vezuvu, keď mala sopka svoj veľký deň. Potom som sa šiel prejsť s Tobym po Russell Square, skočil na pivo k Markízovi, vrátil sa do Pavilónu a ľahol si.

V úrade pozostávajúcom z jedného vrchného inšpektora a jedného strážmajstra nemá vrchný inšpektor uprostred noci pohotovosť. Po tom, čo som si nešťastnou náhodou spálil tri mobily, som si v Pavilóne telefón už vypínal. To však znamenalo, že pracovné hovory dvíhala Molly a informovala ma o tom tak, že v tichosti stála vo dverách mojej izby, až kým som sa s hrôzou nezobudil. Bolo zbytočné nechávať na dverách ceduľku „Prosím, klopte“, nepomáhalo ani dvere zamknúť a kľučku zakliniť stoličkou. Síce mám rád jej kuchyňu, ale raz už ma takmer zjedla. Predstava, že mi počas spánku vkĺzne do izby,

teda znamenala, že som sa v Pavilóne prakticky nikdy poriadne nevyspal. A tak som si po niekoľkodennej usilovnej práci a s pomocou kurátora z prírodovedného múzea zaviedol do izby koaxiálny rozbočovač.

Takže keď mocná armáda ochrancov spravodlivosti nazývaná metropolitná polícia potrebuje moje odborné služby, vyšle signál izolovaným medeným vodičom a rozozvučí elektromagnetický zvonček v bakelitovom telefóne vyrobenom päť rokov pred tým, než sa narodil môj tatko. Akoby vás budila cingajúca zbíjačka, ale je to lepšie než druhá možnosť.

Lesley tomu telefónu hovorí „tehla“.

Teraz ma prebudil tesne po tretej hodine ráno.

„Vstávajte, Peter,“ ozvala sa inšpektorka Stephanopoulová. „Je najvyšší čas, aby ste sa zase venovali nejakej poriadnej policajnej práci.“

Pondelok

2

Baker Street

Chýba mi spoločnosť iných policajtov. Nechápťe to zle, vďaka preradeniu do Pavilónu som sa stal detektívom strážmajstrom o dva roky skôr, ale keďže v súčasnosti tvorím náš útvar ja, inšpektor Nightingale a možno v blízkej dobe strážmajsterka Lesley Mayová, nedá sa povedať, že by som vykonával svoje povinnosti s početným sprievodom. To je jedna z vecí, ktoré vám nechýbajú, kým o ne neprídete. A patrí medzi ne aj zápach mokrých pršiplášťov v šatni, nával pri počítači v písárni strážmajstrov v piatok ráno, keď sa do systémov zadávajú nové úlohy, vrčanie a vtipkovanie na porade o šiestej ráno. Pocit, že je vás toľko na jednom mieste a všetkým vám záleží viac-menej na tej istej veci.

Keď som pred vchodom do stanice metra Baker Street zbadal more modrých majákov, trochu som sa cítil, akoby som sa vracal domov. Nad svetlami sa týčila trojmetrová socha Sherlocka Holmesa aj s jeho typickou loveckou čiapkou a fajkou, dozeral na našu detektívnu prácu a zabezpečoval, aby sme ju vykonávali podľa najvyšších knižných noriem. Kovové mreže pri vstupe do metra boli otvorené a vnútri sa chúlili dvaja strážmajstri z britskej dopravnej polície, aby sa skryli pred Sherlockovým prísnyim pohľadom – či skôr preto, že mrzlo. Sotva sa pozreli na môj preukaz a mávnutím ma poslali ďalej, predpo-

kladajúc, že okrem policajtov nikto nie je taký hlúpy, aby bol tak skoro hore.

Po schodoch som zišiel do vestibulu, kde sa predávali lístky. Všetky turnikety na karty Oyster boli otvorené ako v prípade požiaru. Postávala tam skupinka chlapíkov v reflexných bundách a kanadách, popíjali kávu, klábosili a hrali hry na mobilo. Určite tam neprebiehali rutinné technické práce – počítajte s oneskorením.

Stanicu Baker Street uviedli do prevádzky v roku 1863, ale väčšinu modernejších krémových dlaždíc, dreveného obloženia a krúteného železa z dvadsiatych rokov minulého storočia obrástli vrstvy káblov, rozvodných skriniek, reproduktorov a televíznych kamier.

Nájsť telá obetí závažného trestného činu nie je až také ťažké, dokonca ani na takom komplikovanom mieste, ako je stanica metra – iba sa pozriete, kde sa nachádza najväčšia koncentrácia forenzných kombinéz, a zamierite tam. Keď som vkročil na tretie nástupište, na vzdialenom konci to vyzeralo, akoby tam prepukla epidémia antraxu. Muselo dôjsť k nejakej vražde, pretože samovrah a ani jeden z tých piatich až desiatich ľudí, ktorí každý rok prídu v metre o život v dôsledku nehody, nikdy takú veľkú pozornosť nepritiahnu.

Tretie nástupište sa budovalo po starom zhora – pár tisíc kopáčov vyhlúbilo mimoriadne veľkú priekopu, na dno uložili koľajnice a celé to dielo znova zakryli. Vtedy ešte jazdili parné vlaky, takže polovica stanice bola pod šírým nebom, aby para mohla stúpať von, a dnu pršalo.

Dostať sa na miesto činu je ako dostať sa do klubu – minimálne pokiaľ ide o vyhadzovača kontrolujúceho pri vchode –, keď nie ste na zozname, nepustí vás. V tomto prípade to bol

zoznam osôb oprávnených vstúpiť na miesto činu a vyhadzovačom bol veľmi vážne sa tváriaci strážmajster z BDP. Povedal som mu svoje meno a hodnosť a on uprel pohľad na nástupišťe o kúsok ďalej, odkiaľ sa na nás nevraživo dívala nízka zavalitá žena s nevydareným krátkym účesom. Bola to novopečená detektívka inšpektorka Miriam Stephanopoulosová. Uvedomil som si, že je to jej prvý oficiálny prípad v tejto pozícii. Pracovali sme spolu už predtým, tak zrejme preto zaváhala, kým prikývla. A toto je ďalší spôsob, ako sa dostanete na miesto činu – keď sa poznáte s vedením.

Zapísal som sa do výkazu a zobral si jednu z kombinéz prehodенých cez skladacu stoličku. Len čo som sa vystrojil, prešiel som k Stephanopoulosovej dozerajúcej na šéfa forenzného tímu, ktorý zasa dozeral na svojich ľudí rojacich sa na opačnom konci nástupišťa.

„Dobré ráno, šéfka,“ pozdravil som. „Volali ste ma?“

„Peter,“ odpovedala. Na oddelení metropolitnej polície sa šírili klebety, že má doma pri posteli pohár so zbierkou semenníkov – suvenírov od mužov, ktorí boli takí pohabí, že vyjadrili názor na jej sexuálnu orientáciu. Počul som, že má veľký dom za severným obchvatom, kde so svojou partnerkou chová sliepky, ale nikdy som nenabral odvahu spýtať sa jej na to.

Chlapík na konci tretieho nástupišťa bol kedysi pekný, ale to už neplatilo. Ležal na boku, hlavu mal položenú na natiahnutej ruke, bol zhrbený a nohy mal pokrčené. Nebola to úplne boxerská pozícia, ako tomu hovoria patológovia, skôr to pripomínalo stabilizačnú polohu, čo nás učili na kurze prvej pomoci.

„Pohol s ním niekto?“ spýtal som sa.

„Vedúci stanice ho našiel presne takto,“ informovala ma Stephanopoulosová.

Muž mal vydraté džínsy, čierny kašmírový rolák a tmavomodré sako z kvalitného materiálu – jednoznačne ušité na zákazku. Dosť zvláštne pôsobili martensky, klasické pracovné topánky, žiadna vychádzková obuv. Boli zablatené až po tretiu dierku. Koža vyššie bola matná, hebká, nepopraskaná – prakticky celkom nová.

Bol to beloch s bledou tvárou, rovným nosom a so silnou bradou. Ako som už povedal, zrejme bol pekný. Vlasy mal svetlé, emo ofina mu padla do čela. Oči mal zatvorené.

Všetky tie detaily si už Stephanopoulosová so svojím tímom určite zaznamenala. Keď som si čupol vedľa tela, pol tucta forenzných technikov už čakalo, kým budú môcť zaistiť vzorky zo všetkého, čo nebolo priklinčované, a za nimi sa chystala ďalšia partia technikov s rezacími nástrojmi, aby pobrali všetko, čo bolo priklinčované. Moja úloha bola trochu iná.

Nasadil som si masku a ochranné okuliare, priblížil sa čo najbližšie k mŕtvemu telu tak, aby som sa ho nedotkol, a zatvoril som oči. Ľudské telá uchovávajú *vestigiá* dosť zle, ale mágia taká silná, aby niekoho zabila, ak tu došlo k niečomu takému, je tiež dosť silná, aby zanechala stopu. Iba svojimi zmyslami som identifikoval krv, pach a zápach moču, ktorý tentoraz určite nebol líščí.

Pokiaľ som bol schopný určiť, žiadne *vestigiá* spojené s telom tam neboli. Odtiahol som sa a obzrel sa na Stephanopoulovú. Mračila sa.

„Prečo ste ma privolali?“

„Niečo mi na tom nesedí,“ odpovedala. „Napadlo mi, že bude lepšie to overiť hneď, než aby som vás zavolała neskoro.“

Povedzme po raňajkách, keď by som už bol prebratý, nedodal som. To sa skrátka nehovorí. Hlavne keď výjazdy kedykoľvek vo dne v noci v podstate tvoria základnú definíciu policajnej práce.

„Nič som nenašiel,“ skonštatoval som.

„Nemohli by ste...“ zľahka mávla rukou. Ostatným príslušníkom metropolitnej polície spravidla nevysvetľujeme, ako čo robíme – okrem iného aj preto, že väčšinu postupov si vymýšľame za pochodu. Policajti na dôstojníckych pozíciách ako Stephanopoulosová vedia, že niečo robíme, ale nie sú si úplne istí čo.

Odstúpil som od tela a v momente sa okolo mňa nahrnuli technici, aby dokončili obhliadku miesta činu.

„Kto to je?“ spýtal som sa.

„Zatiaľ nevieme. V oblasti krížov má jednu bodnú ranu a krvavé stopy vedú do tunela. Nedokážeme určiť, či ho sem niekto dovliekol, alebo sa sem dotackal sám.“

Zadíval som sa tým smerom. V tuneloch budovaných zhora sú koľajnice uložené klasicky vedľa seba, čo znamenalo, že pri našom pátraní museli zostať uzavreté obe trate.

„Ktorý je to smer?“ Niekde na medziposchodí som sa prestal orientovať.

„Východný.“ Smer Euston a Kings Cross. „A je to ešte horšie.“ Ukázala na miesto, kde sa tunel stáčal doľava. „Tesne za tou zákrutou sa trať kríži s linkami District a Hammer-smith, takže budeme musieť uzavrieť celý uzol.“

„Londýnsky dopravný podnik bude od radosti bez seba,“ poznamenal som.

Stephanopoulosová sa zasmiala.

„Tí sú od radosti bez seba už teraz.“

Metro sa malo otvoriť o necelé tri hodiny a ak by boli trate na Baker Street uzavreté, celá doprava by v pondelok posledného nákupného týždňa pred Vianocami skolabovala.

Stephanopoulosová však mala pravdu – na mieste činu naozaj bolo niečo zvláštne. Nebol to len ten mŕtvy muž. Keď som sa pozrel do tunela, letmo som niečo zachytil. Nie *vestigia*, ale niečo staršie. Inštinkt, ktorý sme všetci zdedili počas onej evolučnej pauzy medzi tým, ako sme zliezli zo stromov a objavili kyjak. Z obdobia, keď sme boli len skupinka chudých dvojných opíc vo svete plnom vrcholových predátorov. Z dávnych čias, keď sme boli chodiaci obed. Bolo to varovanie upozorňujúce, že vás niekto sleduje.

„Chcete, aby som sa išiel pozrieť do toho tunela?“

„Už som myslela, že sa nespýtate,“ usmiala sa Stephanopoulová.

Ľudia majú o policajtoch zvláštnu predstavu. Po prvé, myslia si, že sa radi ženieme zasiahnuť a nemyslíme pritom na vlastnú bezpečnosť. Je síce pravda, že sme ako hasiči a vojaci, vydávame sa zoči-voči problémom, to však neznamená, že nerozmýšľame. Jednou z vecí, čo stále máme na pamäti, je tretia koľajnica pod prúdom a to, aké ľahké je prísť o život. Bezpečnostné školenie na tému radosti elektrifikácie urobil mne a čakajúcim forenzným technikom čulo vyzerajúci seržant BDP menom Jaget Kumar. Bol to vzácny druh, dôstojník BDP, čo absolvoval päťtýždňový kurz traťovej bezpečnosti, po ktorom sa človek môže motať okolo zariadení infraštruktúry, aj keď sú koľajnice pod prúdom.

„Niežeby to človek chcel robiť,“ prehodil Kumar. „Základná bezpečnostná rada, čo vám dám – keď máte dočinenia s koľajnicami pod prúdom, radšej tam vôbec nevstupujte.“

Vydal som sa za Kumarom, zvyšok forenzného tímu zostal trochu pozadu. Možno si nie sú úplne istí, čo vlastne robím, ale chápú zásadu, že miesto činu sa nesmie kontaminovať. Okrem toho zrejme čakali, či nás s Kumarom nezabije elektrina, kým sa sami vystavia riziku.

Kumar počkal, až sme boli dostatočne ďaleko od ostatných, aby nás nepočuli, a spýtal sa ma, či naozaj patrím ku krotiteľom duchov.

„Čože?“

„ECD 9,“ vysvetlil. „Strašidelné veci, čo sa zjavujú v noci.“

„Niečo v tom zmysle.“

„Je pravda, že vyšetrujete,“ odmlčal sa a hľadal nejaký prijateľný termín, „nezvyčajné javy?“

„Nezaoberáme sa ufami ani ľuďmi, ktorých uniesli mimozemšťania,“ doplnil som, pretože na to sa zvyčajne pýtajú v druhej otázke.

„Kto vyšetruje tých ufónov?“ zaujímalo Kumara. Pozrel som sa naňho a uvedomil si, že si zo mňa uťahuje.

„Mohli by sme sa sústrediť na prácu?“

Sledovať krvavú stopu bolo dosť ľahké.

„Držal sa pri stene,“ skonštatoval Kumar. „Čo najďalej od stredovej koľajnice.“ Zasvietil baterkou na zreteľný otlačok topánky v štrku. „Nestúpaj ani na podvaly, čo ma vedie k myšlienke, že prešiel nejakým bezpečnostným školením.“

„Prečo?“

„Ak musíte ísť po koľajniciach, v ktorých je elektrina, nešliapte na podvaly. Sú klzké. Pošmyknete sa, spadnete, rozhodíte rukami a prásk.“

„Prásk,“ zopakoval som. „To je odborný výraz, však? Ako hovoríte niekomu, kto dostane zásah?“

„Oškvarok.“

„Nedokážete vymyslieť nič lepšie?“

Kumar pokrčil plecami.

„Nie je to až taká priorita.“

Keď sme prešli za zákrutu a stratili sa z dohľadu kolegov na nástupišti, ocitli sme sa na mieste, kde začínala krvavá stopa. Štrk a hlina dovtedy krv úspešne nasávali, ale teraz sa už svetlo mojej baterky zrkadlilo na lesklej nepravidelnej tmavočervenej kaluži.

„Pôjdem sa pozrieť o kúsok ďalej, či nezistím, ako sa sem dostal,“ navrhol Kumar. „Zvládnete to tu?“

„Nerobte si so mnou starosti,“ ubezpečil som ho. „Som v pohode.“

Čupol som si a prehľadával okolie kaluže. O necelého pol metra vedľa som objavil hnedý kožený obdĺžnik a svetlo baterky sa odrazilo od lesklého displeja pokazeného alebo vypnutého mobilu. Už som ho takmer chytil, ale ovládol som sa.

Mal som natiiahnuté rukavice a tašku plnú vrecúšok na dôkazy aj štítkov. Keby sme vyšetrovali fyzické napadnutie, vlámanie alebo akýkoľvek iný ľahší trestný čin, bol by som telefón vzal a označil ho sám, ale tu šlo o vraždu, a beda každému policajtovi, ktorý by narušil dôkazy. Musel by sedieť a počúvať veľmi podrobnú prednášku o tom, čo sa zvrtilo počas súdneho procesu s O. J. Simpsonom obvineným z vraždy. Aj s powerpointovou prezentáciou.

Vytiahol som si z tašky Airwave, nemotorne do aparátu vrátil batérie, zavolať šéfovi forenzného tímu a informoval ho, že mám niekoľko dôkazov. Keď som pri čakaní ešte raz preskúmaval najbližšie okolie, v tej kaluži krvi som si všimol niečo zvláštne. Krv je hustejšia ako voda, najmä keď sa začne zrá-

žať, a tak sa hladina nevyrovnáva všade rovnako. Tiež cez ňu nie je vidieť predmety, ktoré zaliala. Čo najviac som sa nad ňu naklonil, ale tak, aby som ju nekontaminoval dychom, a zaregistroval som záblesk horúčavy, uhoľného prachu a taký silný pach výkalov, že som sa cítil, akoby som padol doluznak na nejakom statku. Dokonca som kýchol. Boli to *vestigia*.

Lahol som si na zem, snažiac sa zistiť, čo sa skrýva pod krvou. Malo to trojuholníkový tvar a béžovú farbu. Najprv som si myslel, že to je kameň, ale potom som si všimol ostré hrany. Bol to nejaký keramický črep.

„Ešte niečo?“ spýtal sa hlas nado mnou – jeden z forezných technikov.

Ukázal som na veci, čo som našiel, a keď sa nad ne postavil fotograf, aby ich zvečnil na pôvodnom mieste, odstúpil som. Posvietil som baterkou do tunela a asi o tridsať metrov ďalej som zachytil odraz Kumarovej reflexnej bundy. Blikol na mňa a ja som k nemu opatrne vykročil.

„Máte niečo?“

Osvietil moderné oceľové dvere vsadené do jednoznačne viktoriánskeho tehlového oblúka.

„Napadlo mi, že sa sem mohol dostať starým služobným vchodom, ale dvere sú stále zaplombované – no odtlačky prstov by sme mohli vziať.“

„Kde sa nachádzame?“

„Pod Marylebone Road a ideme na východ,“ informoval ma Kumar. „O kúsok ďalej je zopár starých ventilačných šachiet, ktoré by som si chcel prezrieť. Idete so mnou?“

Po ďalšiu stanicu Great Portland Street to bolo sedemsto metrov. Nedošli sme až tam, iba po bod, odkiaľ bolo vidieť nástupište. Kumar skontroloval predpokladané prístupové mies-

ta a povedal, že keby náš záhadný chlapík zliezol z nástupišťa, zbadali by ho stále bdeli operátori riadiaci kamerový systém.

„Tak ako sa, došľaka, na tie koľajnice dostal?“ zahundral.

„Možno sa sem dá vojsť ešte inak,“ nadhodil som. „Nejakou cestou, čo nie je v plánoch, niečím, čo nám uniklo.“

„Zavolám bežného pochôdzkara.“ Pochôdzkari v noci prechádzajú tunely, pátrajú v nich a podľa Kumara sú to strážcovia tajných znalostí o londýnskom metre. „Možno na dačo príde,“ dodal.

Nechal som Kumara čakať na jeho domorodého sprievodcu a zamieril som naspäť k Baker Street. V polovici cesty som sa šmykol na nespevnenom štrku a spadol doluznak. Rozhodil som rukami, aby som sa niečoho chytil, ako to už ľudia robievajú, a ľavou dlaňou som pleskol presne na prostrednú koľaj pod prúdom. Policajný oškvarok – paráda.

Keď som sa vyšplhal naspäť na nástupište, bol som spotený. Utriel som si tvár a zistil, že na líci mám špinu – ruky som mal celé čierne. Tipoval som, že je to prach alebo možno starobylé sadze z čias, keď tunelmi prechádzali parné lokomotívy ťahajúce čalúnené vozy plné ctihodných viktoriáncov.

„Preboha, dajte tomu chlapcovi vreckovku,“ zaburácal hlas so severoanglickým prízvukom. „A môže mi niekto z vás vysvetliť, čo tu, doriti, robí?“

Vrchný inšpektor Seawoll bol mohutný muž pochádzajúci z menšieho mesta pri Manchestri. Z takého miesta, ako kedysi poznamenala Stephanopoulosová, ktoré vysvetľuje Morrisseyho optimistický postoj k životu. Už sme spolu pracovali. On sa ma pokúsil obesiť na javisku Kráľovskej opery a ja som mu pichol päť milimetrov slonieho sedatíva – verte mi, vtedy

to všetko dávalo zmysel. Bol by som povedal, že sme si boli kvit, lenže on sa musel odobrať na štvormesačnú nemocenskú, čo by väčšina skutočných policajtov vnímala ako bonus.

Nemocenská sa mu už očividne skončila a opäť stál na čele svojho tímu z oddelenia vražd. Na nástupišti sa postavil tak, aby videl na technikov, no nemusel si vyzliecť kabát z ľavej srsti a vyzuť ručne šité topánky od Tima Littla. Kývol mne a Stephanopoulosovej, aby sme za ním prišli.

„Som rád, že sa už cítite lepšie,“ vyletelo zo mňa, prv než som si stihol zahryznúť do jazyka.

Seawoll sa pozrel na Stephanopoulosovú.

„Čo tu ten robí?“

„Niečo sa mi na tom prípade zdalo divné.“

Povzdychol si.

„Zvádzate moju Miriam na nesprávne chodníčky. Ale už som späť, tak dúfam, že sa vrátíme k starému dobrému policajnému vyšetrovaniu na základe dôkazov a citeľne zredukujeme nadprirodzené hovadiny.“

„Iste, pane,“ prikývol som.

„Keď už sme pri tom – do akých nadprirodzených hlúpostií ste ma namočili tentoraz?“

„Myslím, že žiadna mágia sa tu...“

Seawoll ma umlčal ráznym mávnutím ruky.

„Od vás to slovo na M už nechcem počuť,“ varoval ma.

„Myslím, že na spôsob, akým prišiel o život, nie je nič zvláštne,“ vyhlásil som. „Ibaže...“

Znova ma umlčal.

„Ako umrel?“ pozrel na Stephanopoulosovú.

„Má škaredú bodnú ranu v oblasti krížov, zrejme poškodila orgány, ale zomrel na vykrvácanie.“